

mai no hi ha prou diners per a pagar tots els comptes, s'imposen quotes suplementàries fins el 40 per 100 del total. Si el metge de caixa que per tot el seu treball, té dret a 1000 marcs per tot el que treballa de més, rep tot el més 700, i en altres casos també 600. D'això ell ha de viure. Estalviar alguna cosa gairebé que no pot, i que una activitat semblant ha d'acabar al cap d'anys amb les forces d'un metge fort com l'acer, és també massa clar. Amb aquest sou hi entren també tots els serveis prestats, consulta o visita, incloent-hi petites operacions i guariments, que, al donar-ne coneixement, són retribuïts amb 33 cèntims. Certes caixes de Montepius paguen només 20 cèntims per treball.

Així succeí quan va ésser demanada una visita a un lloc situat a 20 minuts de tramvia del terme. La visita va ésser negada, ja que el cost del tramvia solament, amb l'absència d'una hora completa, importava 40 cèntims, mentre que la visita només hauria estat pagada amb 20 cèntims. El metge, per tant, hauria tingut, a més del treball, encara pèrdues, en lloc d'ésser pagat. Segons el meu parer aquesta situació indigna que no seria tolerada per cap societat de treballadors, a la curta o a la llarga ha d'acabar amb la pràctica lliure i en favor dels metges de caixa, que, amb tot són únicament instruments d'aquestes institucions, les quals molt lluny de complir amb la tasca que veritablement els hi pertoca, han fet negocis indignes a costa del cos mèdic.

Durant molt de temps els meus pensaments anaven del col·lega, davant de la interpretació de la carrera i sentiment del deure del qual jo solament puc tenir respecte, a les caixes d'assegurances (Franken casie) que sense necessitar cap mena de coneixements especials, disposen dels interessos de vida de tot una professió, a les seves grans oficines de funcionaris instal·lades per aquestes finalitats, al setge de control mèdic que redueix els mitjans d'existència dels col·legues, a les propietats i cases que pertanyen a les caixes de socorsos per als obrers malalts, a l'indigne mínim que es percep pel treball mèdic, i finalment a nosaltres amb el més calorós desig de què amb els esforços del nostre ram de metges en la pràctica i parlament ens sigui possible de deturar aquesta ruïna de la nostra carrera com cada dia es veu més clarament a Alemanya. L'assegurança social no és solament una benedicció, sinó que allí es torna en maledicció, on per beneficiar l'assegurança el treball de qualitat de tot un important ram de la societat humana, és posat a sota nivell. El meu vell i apreciat mestre O. Kappeler veia lluny quan ens deia, fa 25 anys, que teníem de procurar que l'assegurança a Suïssa no prengués les dimensions d'Alemanya, perquè vi-ciava a la gent el caràcter i els hi feia perdre la comprensió de la vàlua del treball mèdic.

RUOSS (Arosa)

(*Schweizerische Arztezeitung*, núm. 51.)

Els metges francesos volen ésser lliures, no funcionaris

De *L'Ami du Peuple*:

"Vint-i-dos mil metges de vint-i-cinc mil, i la immensa majoria de farmacèutics, per l'òrgan de llurs Sindicats, organitzacions, grups diversos, es neguen a col·laborar a l'aplicació d'una llei (la d'assegurances socials) que feriria la seva dignitat professional i a la mateixa independència dels malalts, que aboliria el secret professional, que imposaria la intromisió d'un "ters pagant", que *funcionitzaria* la carrera liberal, la

més noble i la més útil, que abaixaria el nivell de la ciència francesa, disminuint els mitjans d'al·leujar el sofriment."

D'En Paul Bourget, en prologar la tesis de doctorat d'En P. Guerin "L'Estat contra el metge".

"Vós (En M. Guerin) heveu mostrat que votant la llei d'assegurança social els nostres diputats i els nostres senadors no s'han adonat que prepa-